

In čas-slikar je črte risal
in v grad je vtiskal svoj pečat,
prvotno sliko je izbrisal
in uprizoril je razpad.

Zidovje temno staroveško,
bilo si nekdanj dom sloveč;
Okostje zdaj se zdiš človeško,
kjer ni sledu življenja več.

Kar ste Vi tukaj zapeli, to se je čulo in
bralo drugod že stokrat. Zatorej ne smete s
takimi proizvodi siliti na dan, temveč imejte
jih lepo shranjene doma in se zabavajte z
njimi. Občinstvo po pravici zahteva novih
izvirnih del.

Težko je reči, kateri proizvod izmed obeh
je boljši, ozir. slabši. Zahtevam in pravilom
prave umetnosti ne ustreza nobeden. Zatorej
treba drugače udariti na strune, drugače ču-
titi, drugače misliti, drugače govoriti. Čujte,
kaj je pristna poezija! Kmetiška deklica nam
je poslala nekaj „Narodnega blaga iz Viž-
marjev“, med drugim tudi ti dve pesmi:

Zapeljana deklica.

Nedolžna Marjetka je pasla ovce,
pa prišel je fantič, zapeljal jo je.

Marjetka se joka, si puli lasé,
v potokih pretaka krvave solzé.

Ko solnce uzhaaja in sedem zvoni
Marjetka na skalco glavo položi.

Ko solnce zahaja, Marijo zvoni,
Marjetka pod skalco že mrtva leži.

Pod skalco strmó so jo našli mrtvó,
Bog pa nje duši naj milostljiv bo.

Mamca se jokajo, s' puljo lase,
očka si voščjo grob črne zemlje.

Jager.

Jager prijaga,
kaj mi pomaga;
ptička nasprot leti,
vstrelil jo bo.

Ptička zavpila:
Kaj sem pa strila?
Saj sem prepevala
cele noči.

Jager ne sluša,
s puško poskuša.
Ptica, oj ptičica,
kmal boš mrtva.

Jager je vstrelil,
slabo pomeril:
krogla svinčena pa
v zrak odleti.

Ptička j' zletela,
v javor je séla;
hladna je senčica
javorjeva.

Življenje otela,
je bila vesela;

lepo zapela je
hvalo Bogu.

Boršt jager zapustil
in to je izustil:
Ptičica, ptičica,
zdrava mi bod!

A ptička zletela,
na okence séla:
Zbudi se, mlad' kristjan,
saj je že dan!

Vidite, to je poezija.

G. Janko Vesan. Tudi Vi želite, da iz-
pregovorimo o Vaših „pesmicah nekaj be-
sedij na platnicah“. Vaša prva, „Jezero“, je
v vsakem oziru nedostatna, celó slovnično
nepravilna, zatorej je nečemo natisniti. Boljša
je druga:

Slovo od doma.

Doli v iztoku
solnce se dviga,
vedno bolj seva,
vedno bolj vžiga
žar se ognjeni,
kteri obseva
bistro vodico
in poljubljuje
cvetki glavico.

Rosa na listu
nežnem trepeče,
svetlo leskeče
v žaru jutranjem
in se izgublja,
solnčni ko žarek
cvetko poljublja,
milo cvetico,
svojo ljubico.

Tam ob potoku
drevje šumeva,
v sapici lahnej;
pevcev krilatih
petje doneva
v vejah košatih:
moje uho pa
glas melodije
njihove pije,
ko po stezici
preko doline
hodim od doma.

Nežni cvetici,
znanej mi ptici,
bistrej vodici

todi šumečej,
belo penečej
kličem slovo:

„Jutro, le žari,
jutro pomladno.
ti si mi tukaj
morda najzadnje!
Solnce, le sevaj,
solnce goreče,
cvetke ogrevaj
sladko duhteče!
Ptica, ti pevaj,
ptica, vesela,
saj mi ne boš več
nikdar žgolela.

Ti pa domača
lepa narava,
bodi mi zdrava!
Bodi mi zdrava,
ti domovina!

Zadnjič pozdravljam
tvoje doline,
tvoje višine,
ko se odpravljam
v tuje krajine!
Nate spomin pa
več mi ne mine;
duh obiskaval
bo te 'z daljine,
naj me od tebe
ločijo tudi
morja globine.“

Res je nekaj ljubeznivega v zadnjem delu
te pesmice, in vzbuja se nam ob njej nekaj
rahlega v srcu. Toda v prvem delu je pesem
okorna („vžiga se žar ognjeni“) in prenatla-
čena z besedami (n. pr. v 2. kitici). Zato ne
moremo biti z njo zadovoljni, ker nam ne
daje čistega užitka. A pravi pesmotvor nam
daje vselej pravega užitka. Radovedni smo,
ali ste imeli več muke ali več veselja tedaj,
ko ste pevali in pisali to pesem. Prosimo,
sporočite nam to. Zdravi!

(Dalje.)

Dr. Fr. L.